

שבעת ימים פרק ראשון יומא

כא.

רבינו חננאל

ו"א אף רידייא. מלאך הממונה על השקות הארץ ממטר השמים מנמל וזן תהום מתחת וקורא לכן שלמטר תהום אל תהום קורא כדלמרי' במס' [תענית דף כד. דף כה:] ואלמרי' תהום דדמי לעגלא ולכן נקרא רידייא לשון שור המורש מתרגמי' לא תמרוש לא תירדי (דברים כג): **כוותיה דר' שילא.**

דלמרי' קרות הגברי קרל תרגונו:
היואל ה' יחיד לדרך דמו זראשו. מפני המויקין: **דמו זראשו.** עון מומו על ראשו מוטל שהוא המית עצמו: **זרגנו ציוני.** שאינו ממנה קריאתו ולא מאחר: **זפופיס.** לשון קץ. מרוב העם היו נדחקים איש בצחו או לזן מוקס לנטות על דרו ללכן וללכן חוקק כקורה אף רגליו ניטלים מעל הארץ: **משמחוס רווחיס.** וכשמשתחיים ונפלים נעשה להם נס והמקום מרחיב עד שיש ציינהן ארבע אמות שלא ימעט איש וידיו של חזירו שלא יכלס: **נמשכין אחס עשרה אמה אחורי גיס הכפורס.** נמשכין מתוך דוחקן ומתפזרין על פני אורן כל י"א אמה של מוקס דריסת רגלי ישראל לנפון ולדרוס ויואלין ממקום דריסת רגליהם ונכנסין דרך צית החליפות צין יחיד ההיכל לכותלי העזרה לנפון ולדרוס ומשם נכנסין למערב צחת עשרה אמה שיש אורי אחורי צית הכפורת עד כותל מערבי של עזרה דתתן צמכת מצות (פ"ה משנה א) ואלמרי' לה לעיל דפקין (דף טו:): **מאי קאמר.** מאחר שמתחיים רווחיס ונמרוח המקום על ידי הכס אמה מוקיקו לימשך ולהפסע אחורי צית הכפורת: **הכי קאמר נו'.** האי ונמשכיס אחורי נו' קרימא קאי קודם המתואה והכי אישארע"פ שנמשכין אחורי הכפורת והיו לריכין לעמוד זפופיס מרוב דוחקן אפילו הכי כשהיו כולם משתחיים צאים למרח המזבח בתוך העזרה ומשתחיים לפני ההיכל וצריח: **לא הפילה אשה.** עזרה שנתאמה לאכול מנשר הללי שנמעלה ריח: **צנים המטבחיס.** של עזרה: **לא הפילה אשה מרובה ביום גרול ביום הכפורים.** דעומה זו וזאת ששכינה שורה בה (שם) ולא אירע קרי לבחן גדול ביום הכפורים. דעומה זו והיאל וזאת מנופ, דבר מגונה ומעורר וזאת טומאה. ומה שזהו מתקין לו כן אחר תחמו, מתחת פיקול אחר היו עוקן וזאתו פיקול אחר היו עוקן בו כולם אלא (לעיל יב:) פיקול אחר היו עוקן מתחת שרן, או טרול של עם הארץ מזה של גבר, ולא קרי היה (מאבות שם) ולא נמצא פסול בעומר. ליגע בו שרן צמחת העומר או בקומה של מן זה לעומת, ומה גדול היה, שאילו נמצא בו שום פיקול ידחה ממנו ואין לו פשולין, גברי אפטר לקימין וקייטתו אלא דלל ט"ו דמפרש צמחת, ומתחת רבשתי החרם, דלפתת מרי לא אירע פיקול, שדוב לא היה פשולין, דגבר, מאחר שעבר עליו יו"ט, שהי קרי' לאפות מעבר יום, שאין אפייס דזתה שבת ולא יו"ט.

התורס יהא חלש דאי כ"ג תורס א"כ ליחשזיה להא טבילה דטביל כהדי חמש עבילות ועשרה קידושין שכי' טובל בו ציוס וכן עשה הפייט הוקמו מחלות דשן לנערה כפייס דשן הצערה אלמא שהיו מפייסין צויה"כ מי תורס ור"י אומר דלפני גרם כ"ג דלהי מקדמי לתורס ולסדר מערכה ולסלק האצריס שלא נתעלו כדי שימלא כהן גדול מוזמן כל מה שזרין מיד כשיעלה עמוד השחר קודם שיהיה רעז ומלש"י: **והיה קולו נשמע בשלש פרסאות.** תימה דזפרק שלימי דמניד (דף ל:) מן מיריחו היו שומעין קול גביני כרוז דהיינו עשר פרסאות וי"ל דצי פרכאות לא היו צבינין אלא קול הצרה צעמלא וכן יש לפרש אהא דלמרי' ריש פרק טרף צקלי (לקמן נט): **לזירי דלמות היכל נשמעין צמנוה תחמוי שנת והתס מן מיריחו: זבצעיין במקומן.** פירש הרב פורת דהוא הדין לישון מוצח החילון ואין נראה לרבינו חס דמנא ליה האי עשרה כיון דלצי חשיב ליה כל שעה (פסחים דף כו.) וצשיליה תמורה (דף ג.) ואפר הקדש לעולם אסור צאותו שטעונין גיזה דמניח ושמו צמח ושמו שלא יפור אלמא דלא היו נבלע צמקומן מדטעון גיזה מיהו יש לומר קרל לאו איסא נבלע וה"ק אי לאו אפי' גיזה לא נמי נראה צמקומן טעון גיזה אי נמי נראה לי חס חפר שם והוילא אומן קאמר דלפני הקדש לעולם אסור וכן פירש רש"י צוק תמורה:

כלי בו אין מויוות אותו ממקומו ותו ליכא והתניא רב שמעיה בבלבנו שברי כלי חרם נבלעין במקומן ואמר אב"י מוראה ונוצה ודישון מוצח הפנימי ודישון המזורה נבלעין במקומן פסולי תלתא הוו חשבינהו בחד אפיק תרי ועייל תרי אי הכי בלועין נמי תרי הוו חשבינהו בחד חסרו להו איכא נמי אחריתו דאמר רבי יהושע בן לוי גם גדול היה נעשה בלחם הפנים סלוקו כסדרו שנאמר וישום לחם חום ביום הלקחו ותו ליכא והאמר ר' לוי דבר זה מסורת בדינו מאבותינו מקום ארון אינו מן המדה ואמר רבנאי אמר שמואל כרובים בגם היו עומדין גיסי דבראי קא חשיב גיסי דגואי לא קא חשיב אי הכי לחם הפנים נמי גיסי דגואי הוא לחם הפנים גיסי דבראי הוא דאמר ר"ש לקיש מאי דכתיב על השלחן המהור טהור מכלל שהוא מוא בלי מוילאי י"ט ואין מרצין לקרר אלא כפי השיעור של עשרון מנופה צ"ג נפה וכן שתי הלחם נאפין מערב י"ט ואין אפיינת דומה יום טוב ואם יפסל לא יאפו אחר צ"ט וכן לחם הפנים שנאפה מע"ט ואם יפסל אין חילוף והשלחן עומד ריקס עד שנת הנשא: **זר לי פתקוס.** מונותי דחוקים דיתרי דחוקה: **בגלגבו.** שם מקום: **שצרי לני חרם.** שמצבילים בהן קדשי קדשים וצליעתן נאסרת משום נותר וטעונין שצירה דכתיב (ויקרא ו) וכלי חרש אשר תבזול בו יצבר ושצירתו צמקוס קדוש כדלמרי' תם צוציס צפרק דם חטאת (דף ג:) ואם אין נצבעין נמצאו אשפות של כש צצריס צצרי: **מוראה ונולא.** של עולת העוף: **וישון מוצח הפנימי ודישון המזורה.** ככל צקר נותמן על כש תרומת הדשן צצורה של שם מוראה ונולא ודישון מוצח הפנימי ודישון המזורה אלא המוצח קדמה אל מקום הדשן (ויקרא א): **פסולי תלתא הוו.** פסול עומר ושתי הלחם ולחם הפנים תלת ניסי חשצמיהו: **צנועין פרי הוו.** דצצרי כלי חרם הוה חד ומוראה ונולא וכל הניתנים שם חד הוה: **פילוקו כפידורו.** כשמסלקין אותו עדיין הוה חס: **חוס ציוס הלקחו.** שהוא חס ציוס שנלקח משם והאי קרל בלחם הפנים כמי צצפר שמואל: **מקום ארון אינו מן המדה.** אינו תופס למעט ממדת החלל של צית כלום דמניח (ט) ארון שעשה משה יש לו עשר אמות אור לכל רוח כשניתן צמאנע צית הכפורת והרי כל החלל לא היה אלא כ' על כ' שנאמר (מלכים א) ולפני הדביר עשרים אמה אורך ועשרים אמה רוחב נמצא שאין מקום הארון ממעט כלום: **כרובין בגם היו עומדין.** גופי הכרובים שעשה שלמה עומדין בצדק אלא ארון אחד נצפון ואחד צדרוס (שם) וצנכפיהם עשרים אמה פרושות מקיר אל קיר דכתיב כנף הכרוב חמש אמות נמצאו הכנפים מחזיקים את כל החלל נמצא עוצי הגוף אינו מן המדה: **דבראי.** מנצוח צצורה נסיס הידועים לכל: **מגלל שהוא עמא.** שמקבל טומאה: **עשי**

במקום קודש, אכל כל דיעין מקרל מגלן שלמחר צצירתו אינו יכול להילין משם. בוראה ונוצה. פי ה"ר יוסף דהוא הדין תרומת הדשן, וקשה תמיה לא חשיב לה. ור"מ אומר דודאי לא היה נבלע. והכי דרבי' (פסחים כו.) צ' וזמן צמח וזמן כולו וזמן אלא יפור דליכא אסור גמלא, ואין נבלע למה טענה גיזה. וזמא לא אל אירע הנם קאמר, דהכי נמי מסיק מנעילה בקרב וולך חטאת (וי, א) אסור גמלא דישון מוצח הפנימי והמזורה. מיהו לקמן בפי הירושלמי (ו, ג) ד"ה הרי' פירשמו דהיינו קודם דשון, וז"מ אחר דישון קמי לא הדין ולא מועלין. בקום ארון ב'. תימה כיון דפירין השפה מניס סהי צצית ראשון כגון ארון ומגיס דשלמה, א"כ יתבאר שני ניסי דלקמן (לג.) א' דתמן מ' טהש שטיפש שמעון הלוי היה גורל עולה בינו כ"ו וכל שכן צצית ראשון (שבתא) (שפסחים א) חשיבים יותר. י"ל כי גם במקדש ראשון פעמים שלא היה עולה. (ה"ה) וי"ה' (לקמן) מירן דודאי צצרון ומגיס שרין להקשות יותר לפי שכל שעה שהיה צצית המקדש נתיקס נמי שלהם, אלא הי דלקמן פרק טרף צקלי פסקו צצרון שאלין ראוין להיות. ומיהו טעמא מני יתא טפי דהא קדשי לא תמיה לא תמיה נמי לא תמיה צציתו שנתן (פסחים כ.) גבי צצית מות לויאל ל"ד עורה נעללה מאליה מן על ידי ע"י, דהא (נמי) (מלך) (מלך) ללא קציע שהיה פוסק.

וויש אומרים אף רידייא ובעו רבנן רחמי אנשמה בשעה שיוצאה מן הגוף ובטלוח תניא כוותיה דר' שילא היוצא לדרך קודם קריאת הגבר דמו בראשו רבי יאשיה אומר עד שישנה ויש אומרים עד שישלש ובאזיה תרגול אמרו בתרגול בינוני אמר רב יהודה אמר רב בשעה שישאל רב לרגל עומדין צפופין ומשתחיים רווחיס ונמשכין אחת עשרה אמה אחורי בית הכפורת מאי קאמר הכי קאמר אף על פי שנמשכין אחת עשרה אמה אחורי בית הכפורת ועומדים צפופין כשהן משתחווין שנגשו במקדש דתנן (עשרה נסים נעשו בבית המקדש לא הפילה אשה מריה בשר הקדש ולא הסריח בשר הקדש מעולם ולא נראה זבוב בבית המטבחיים ולא אירע קרי לכהן גדול ביום הכפורים ולא נמצא פסול בעומר ובשתי הלחם ובלחם הפנים עומדים צפופים ומשתחיים רווחים ולא הזיק נחש ועקרב בירושלים מעולם ולא אמר אדם לחברו צר לי המקום שאלין בירושלים פתח במקדש וקיים בירושלים איכא תרתי אחרנייתא במקדש דתניא מעולם לא כבו גשמים איש של עצי המערכה ועשן המערכה אפי' כל הרוחות שבעולם באות ומנשבות

בו אין מויוות אותו ממקומו ותו ליכא והתניא רב שמעיה בבלבנו שברי כלי חרם נבלעין במקומן ואמר אב"י מוראה ונוצה ודישון מוצח הפנימי ודישון המזורה נבלעין במקומן פסולי תלתא הוו חשבינהו בחד אפיק תרי ועייל תרי אי הכי בלועין נמי תרי הוו חשבינהו בחד חסרו להו איכא נמי אחריתו דאמר רבי יהושע בן לוי גם גדול היה נעשה בלחם הפנים סלוקו כסדרו שנאמר וישום לחם חום ביום הלקחו ותו ליכא והאמר ר' לוי דבר זה מסורת בדינו מאבותינו מקום ארון אינו מן המדה ואמר רבנאי אמר שמואל כרובים בגם היו עומדין גיסי דבראי קא חשיב גיסי דגואי לא קא חשיב אי הכי לחם הפנים נמי גיסי דגואי הוא לחם הפנים גיסי דבראי הוא דאמר ר"ש לקיש מאי דכתיב על השלחן המהור טהור מכלל שהוא מוא בלי מוילאי י"ט ואין מרצין לקרר אלא כפי השיעור של עשרון מנופה צ"ג נפה וכן שתי הלחם נאפין מערב י"ט ואין אפיינת דומה יום טוב ואם יפסל לא יאפו אחר צ"ט וכן לחם הפנים שנאפה מע"ט ואם יפסל אין חילוף והשלחן עומד ריקס עד שנת הנשא: **זר לי פתקוס.** מונותי דחוקים דיתרי דחוקה: **בגלגבו.** שם מקום: **שצרי לני חרם.** שמצבילים בהן קדשי קדשים וצליעתן נאסרת משום נותר וטעונין שצירה דכתיב (ויקרא ו) וכלי חרש אשר תבזול בו יצבר ושצירתו צמקוס קדוש כדלמרי' תם צוציס צפרק דם חטאת (דף ג:) ואם אין נצבעין נמצאו אשפות של כש צצריס צצרי: **מוראה ונולא.** של עולת העוף: **וישון מוצח הפנימי ודישון המזורה.** ככל צקר נותמן על כש תרומת הדשן צצורה של שם מוראה ונולא ודישון מוצח הפנימי ודישון המזורה אלא המוצח קדמה אל מקום הדשן (ויקרא א): **פסולי תלתא הוו.** פסול עומר ושתי הלחם ולחם הפנים תלת ניסי חשצמיהו: **צנועין פרי הוו.** דצצרי כלי חרם הוה חד ומוראה ונולא וכל הניתנים שם חד הוה: **פילוקו כפידורו.** כשמסלקין אותו עדיין הוה חס: **חוס ציוס הלקחו.** שהוא חס ציוס שנלקח משם והאי קרל בלחם הפנים כמי צצפר שמואל: **מקום ארון אינו מן המדה.** אינו תופס למעט ממדת החלל של צית כלום דמניח (ט) ארון שעשה משה יש לו עשר אמות אור לכל רוח כשניתן צמאנע צית הכפורת והרי כל החלל לא היה אלא כ' על כ' שנאמר (מלכים א) ולפני הדביר עשרים אמה אורך ועשרים אמה רוחב נמצא שאין מקום הארון ממעט כלום: **כרובין בגם היו עומדין.** גופי הכרובים שעשה שלמה עומדין בצדק אלא ארון אחד נצפון ואחד צדרוס (שם) וצנכפיהם עשרים אמה פרושות מקיר אל קיר דכתיב כנף הכרוב חמש אמות נמצאו הכנפים מחזיקים את כל החלל נמצא עוצי הגוף אינו מן המדה: **דבראי.** מנצוח צצורה נסיס הידועים לכל: **מגלל שהוא עמא.** שמקבל טומאה: **עשי**

במקום קודש, אכל כל דיעין מקרל מגלן שלמחר צצירתו אינו יכול להילין משם. בוראה ונוצה. פי ה"ר יוסף דהוא הדין תרומת הדשן, וקשה תמיה לא חשיב לה. ור"מ אומר דודאי לא היה נבלע. והכי דרבי' (פסחים כו.) צ' וזמן צמח וזמן כולו וזמן אלא יפור דליכא אסור גמלא, ואין נבלע למה טענה גיזה. וזמא לא אל אירע הנם קאמר, דהכי נמי מסיק מנעילה בקרב וולך חטאת (וי, א) אסור גמלא דישון מוצח הפנימי והמזורה. מיהו לקמן בפי הירושלמי (ו, ג) ד"ה הרי' פירשמו דהיינו קודם דשון, וז"מ אחר דישון קמי לא הדין ולא מועלין. בקום ארון ב'. תימה כיון דפירין השפה מניס סהי צצית ראשון כגון ארון ומגיס דשלמה, א"כ יתבאר שני ניסי דלקמן (לג.) א' דתמן מ' טהש שטיפש שמעון הלוי היה גורל עולה בינו כ"ו וכל שכן צצית ראשון (שבתא) (שפסחים א) חשיבים יותר. י"ל כי גם במקדש ראשון פעמים שלא היה עולה. (ה"ה) וי"ה' (לקמן) מירן דודאי צצרון ומגיס שרין להקשות יותר לפי שכל שעה שהיה צצית המקדש נתיקס נמי שלהם, אלא הי דלקמן פרק טרף צקלי פסקו צצרון שאלין ראוין להיות. ומיהו טעמא מני יתא טפי דהא קדשי לא תמיה לא תמיה נמי לא תמיה צציתו שנתן (פסחים כ.) גבי צצית מות לויאל ל"ד עורה נעללה מאליה מן על ידי ע"י, דהא (נמי) (מלך) (מלך) ללא קציע שהיה פוסק.

במקום קודש, אכל כל דיעין מקרל מגלן שלמחר צצירתו אינו יכול להילין משם. בוראה ונוצה. פי ה"ר יוסף דהוא הדין תרומת הדשן, וקשה תמיה לא חשיב לה. ור"מ אומר דודאי לא היה נבלע. והכי דרבי' (פסחים כו.) צ' וזמן צמח וזמן כולו וזמן אלא יפור דליכא אסור גמלא, ואין נבלע למה טענה גיזה. וזמא לא אל אירע הנם קאמר, דהכי נמי מסיק מנעילה בקרב וולך חטאת (וי, א) אסור גמלא דישון מוצח הפנימי והמזורה. מיהו לקמן בפי הירושלמי (ו, ג) ד"ה הרי' פירשמו דהיינו קודם דשון, וז"מ אחר דישון קמי לא הדין ולא מועלין. בקום ארון ב'. תימה כיון דפירין השפה מניס סהי צצית ראשון כגון ארון ומגיס דשלמה, א"כ יתבאר שני ניסי דלקמן (לג.) א' דתמן מ' טהש שטיפש שמעון הלוי היה גורל עולה בינו כ"ו וכל שכן צצית ראשון (שבתא) (שפסחים א) חשיבים יותר. י"ל כי גם במקדש ראשון פעמים שלא היה עולה. (ה"ה) וי"ה' (לקמן) מירן דודאי צצרון ומגיס שרין להקשות יותר לפי שכל שעה שהיה צצית המקדש נתיקס נמי שלהם, אלא הי דלקמן פרק טרף צקלי פסקו צצרון שאלין ראוין להיות. ומיהו טעמא מני יתא טפי דהא קדשי לא תמיה לא תמיה נמי לא תמיה צציתו שנתן (פסחים כ.) גבי צצית מות לויאל ל"ד עורה נעללה מאליה מן על ידי ע"י, דהא (נמי) (מלך) (מלך) ללא קציע שהיה פוסק.

במקום קודש, אכל כל דיעין מקרל מגלן שלמחר צצירתו אינו יכול להילין משם. בוראה ונוצה. פי ה"ר יוסף דהוא הדין תרומת הדשן, וקשה תמיה לא חשיב לה. ור"מ אומר דודאי לא היה נבלע. והכי דרבי' (פסחים כו.) צ' וזמן צמח וזמן כולו וזמן אלא יפור דליכא אסור גמלא, ואין נבלע למה טענה גיזה. וזמא לא אל אירע הנם קאמר, דהכי נמי מסיק מנעילה בקרב וולך חטאת (וי, א) אסור גמלא דישון מוצח הפנימי והמזורה. מיהו לקמן בפי הירושלמי (ו, ג) ד"ה הרי' פירשמו דהיינו קודם דשון, וז"מ אחר דישון קמי לא הדין ולא מועלין. בקום ארון ב'. תימה כיון דפירין השפה מניס סהי צצית ראשון כגון ארון ומגיס דשלמה, א"כ יתבאר שני ניסי דלקמן (לג.) א' דתמן מ' טהש שטיפש שמעון הלוי היה גורל עולה בינו כ"ו וכל שכן צצית ראשון (שבתא) (שפסחים א) חשיבים יותר. י"ל כי גם במקדש ראשון פעמים שלא היה עולה. (ה"ה) וי"ה' (לקמן) מירן דודאי צצרון ומגיס שרין להקשות יותר לפי שכל שעה שהיה צצית המקדש נתיקס נמי שלהם, אלא הי דלקמן פרק טרף צקלי פסקו צצרון שאלין ראוין להיות. ומיהו טעמא מני יתא טפי דהא קדשי לא תמיה לא תמיה נמי לא תמיה צציתו שנתן (פסחים כ.) גבי צצית מות לויאל ל"ד עורה נעללה מאליה מן על ידי ע"י, דהא (נמי) (מלך) (מלך) ללא קציע שהיה פוסק.

במקום קודש, אכל כל דיעין מקרל מגלן שלמחר צצירתו אינו יכול להילין משם. בוראה ונוצה. פי ה"ר יוסף דהוא הדין תרומת הדשן, וקשה תמיה לא חשיב לה. ור"מ אומר דודאי לא היה נבלע. והכי דרבי' (פסחים כו.) צ' וזמן צמח וזמן כולו וזמן אלא יפור דליכא אסור גמלא, ואין נבלע למה טענה גיזה. וזמא לא אל אירע הנם קאמר, דהכי נמי מסיק מנעילה בקרב וולך חטאת (וי, א) אסור גמלא דישון מוצח הפנימי והמזורה. מיהו לקמן בפי הירושלמי (ו, ג) ד"ה הרי' פירשמו דהיינו קודם דשון, וז"מ אחר דישון קמי לא הדין ולא מועלין. בקום ארון ב'. תימה כיון דפירין השפה מניס סהי צצית ראשון כגון ארון ומגיס דשלמה, א"כ יתבאר שני ניסי דלקמן (לג.) א' דתמן מ' טהש שטיפש שמעון הלוי היה גורל עולה בינו כ"ו וכל שכן צצית ראשון (שבתא) (שפסחים א) חשיבים יותר. י"ל כי גם במקדש ראשון פעמים שלא היה עולה. (ה"ה) וי"ה' (לקמן) מירן דודאי צצרון ומגיס שרין להקשות יותר לפי שכל שעה שהיה צצית המקדש נתיקס נמי שלהם, אלא הי דלקמן פרק טרף צקלי פסקו צצרון שאלין ראוין להיות. ומיהו טעמא מני יתא טפי דהא קדשי לא תמיה לא תמיה נמי לא תמיה צציתו שנתן (פסחים כ.) גבי צצית מות לויאל ל"ד עורה נעללה מאליה מן על ידי ע"י, דהא (נמי) (מלך) (מלך) ללא קציע שהיה פוסק.

במקום קודש, אכל כל דיעין מקרל מגלן שלמחר צצירתו אינו יכול להילין משם. בוראה ונוצה. פי ה"ר יוסף דהוא הדין תרומת הדשן, וקשה תמיה לא חשיב לה. ור"מ אומר דודאי לא היה נבלע. והכי דרבי' (פסחים כו.) צ' וזמן צמח וזמן כולו וזמן אלא יפור דליכא אסור גמלא, ואין נבלע למה טענה גיזה. וזמא לא אל אירע הנם קאמר, דהכי נמי מסיק מנעילה בקרב וולך חטאת (וי, א) אסור גמלא דישון מוצח הפנימי והמזורה. מיהו לקמן בפי הירושלמי (ו, ג) ד"ה הרי' פירשמו דהיינו קודם דשון, וז"מ אחר דישון קמי לא הדין ולא מועלין. בקום ארון ב'. תימה כיון דפירין השפה מניס סהי צצית ראשון כגון ארון ומגיס דשלמה, א"כ יתבאר שני ניסי דלקמן (לג.) א' דתמן מ' טהש שטיפש שמעון הלוי היה גורל עולה בינו כ"ו וכל שכן צצית ראשון (שבתא) (שפסחים א) חשיבים יותר. י"ל כי גם במקדש ראשון פעמים שלא היה עולה. (ה"ה) וי"ה' (לקמן) מירן דודאי צצרון ומגיס שרין להקשות יותר לפי שכל שעה שהיה צצית המקדש נתיקס נמי שלהם, אלא הי דלקמן פרק טרף צקלי פסקו צצרון שאלין ראוין להיות. ומיהו טעמא מני יתא טפי דהא קדשי לא תמיה לא תמיה נמי לא תמיה צציתו שנתן (פסחים כ.) גבי צצית מות לויאל ל"ד עורה נעללה מאליה מן על ידי ע"י, דהא (נמי) (מלך) (מלך) ללא קציע שהיה פוסק.